Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 253

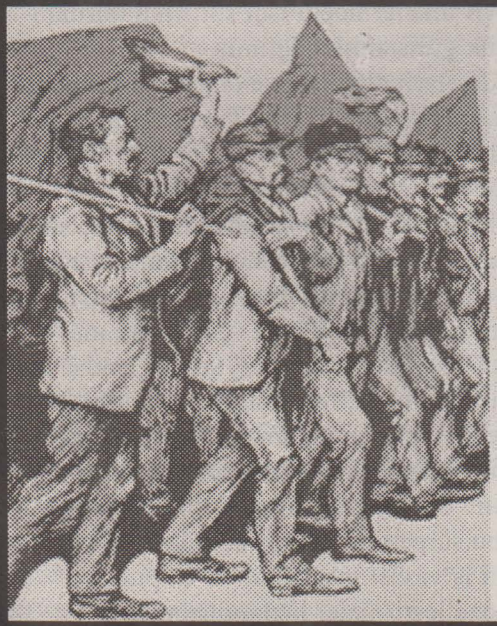
Tersane işçilerinin sesi

Tersane İşçileri Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Ekim 2005 * Fiyatı 250 000 (25 YKr.)

İş cinayetlerine, sigortasız çalışmaya, taşeronlaştırmaya, Örgütsüzlüğe karşı



21. Yüzyılda Kölelik ve Sömürü Cehennemi Tersanelerde,

İŞÇİLER

Örgütlenme Sorunları ve Çalışma Koşullarını

TARTIŞIYOR!

Tersane İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyoruz!

Bülten'den...

Yeni bir sayımızla daha sizlerle birlikteyiz. Bu sayımızın bizim için ayrı bir önemi var. Bir grup tersane işçisi olarak, yaşadığımız sorunları ve çözüm önerilerini tartışmak amacıyla **Tersane İşçileri Kurultayı** düzenlemeyi hedefliyoruz. Bunun için bir adım atıyoruz.

Tersane İşçileri Kurultayı'nın, iş cinayetlerinin yoğunlaştığı bu dönemde atılmış isabetli bir adım olduğunu düşünüyoruz. Kurultayın başarısı için elimizden gelen bütün çabayı ortaya koyacağız. *Tersane İşçileri Bülteni* olarak da Tersane İşçileri Kurultayı'nı sahipleniyor ve destekliyoruz.

AB, emperyalist bir birliktir...

Sermayenin egemenliğine karşı mücadele etmeyen bir sınıf hiçbir hak kazanamaz

Avrupa Birliği (AB), son günlerde en çok konuşulan konular arasında. Sermaye cephesi, AB'nin, 3 Ekim'de Türkiye'ye müzakere tarihi verip vermeyeceği meselesine odaklanmıştı. 3 Ekim'den çıkan sonucun özeti; AB şeflerinin emir vermeye, sermaye uşağı hükümetin de bunlara uymaya devam edeceğidir.

Büyük patronlar, tüccarlar, bankacılar, ihracatçılar, ithalatçılar, borsa spekülatörleri, ordu, hükümet, meclis, medya sahipleri kısaca asalaklar sürüsü bir bütün halinde AB'ye girmek için yanıp tutuşuyor. Çünkü onlar bu sayede kârlarının artacağını hesaplıyorlar.

Peki AB işçi ve emekçiler için bir kurtuluş mu, bir umut kapısı mı?

Elbette hayır. AB'yi bir umut kapısı olarak görmemizi isteyen egemenler herhangi dayanaktan yoksun bu hayalleri işçi ve emekçiler içerisinde yayıyorlar. Bu boş hayallere kapılan kimi işçi ve emekçiler de AB'ye girince işsizliğin azalacağını, ücretlerin artacağını, sosyal hakların iyileşeceğini sanıyorlar. Gerçekten öyle mi? Sormak gerekiyor, kim, neye göre tekellerin birliği olan AB'nin işçi sınıfı ve emekçilere iyilik ihsan edeceğini iddia ediyor?

Sermayenin dolgun maaşlı uşaklarının ve sözcülerinin yalanlarına inanmak yerine, AB ülkelerindeki işçi ve emekçi kardeşlerimizin ne yaşadığına bakmak daha gerçekçi olmaz mı?

Örneğin AB'nin başını çeken Fransa ile Almanya'da işçi sınıfının kazanımlarını hedef alan saldırıları son yıllarda daha da arttı. İş haftası 35 saatten 40-45 saate çıkarılmış, sosyal kazanımlar parça parça gaspedilmiş, eğitim, sağlık gibi temel kamu hizmetleri özelleştirilmeye başlanmıştır. Sermayenin saldırı dalgasına karşı AB ülkelerindeki işçi ve emekçiler greve çıkmış, alanları doldurmuştur.

Yalnızca Almanya'da 5 milyon işsiz vardır. Demek ki AB ülkelerindeki işçi sınıfının durumu pek de güllük gülistanlık değilmiş.

Avrupa ülkelerindeki işçi ve emekçilerin sosyal haklarını gaspeden, kölelik yasaları hazırlayan AB şeflerinin, Türkiyeli işçi ve emekçiler için "iyilik" düşünmesini beklemek mümkün müdür?

"AB'ye uyum süreci" diye adlandırılan bu süreçte çıkarılan yasalara ve uygulamalara baktığımızda tablonun hiç de umut dolu olmadığını görürüz. AB'ye uyum süreci içinde işsizliğe çözüm mü bulunmuştur? Ücretler artırılmış, sosyal haklar mı iyileştirilmiştir? Emekçilerin sağlık, konut gibi temel ihtiyaçları mı karşılanmıştır? İşçi ve emekçi çocuklarının eğitim hakkı üzerindeki engeller mi kaldırılmıştır? Sendikalı işçi sayısı mı artmıştır?

Aksine bu süreçte işçi sınıfına kölelik koşulları dayatan yeni iş yasası meclisten bir çırpıda geçirilmiş, özelleştirmeler hızlandırılmış, sendikasızlaştırma saldırısı artmış, sosyal haklar tırpanlanmıştır. Emekçilerin öncüsü olan devrimciler F tipi hücrelere katliamlar eşliğinde kapatılmış, ezilen Kürt halkı üzerindeki baskı daha artmıştır.

Sermayenin "yerlisi"nden saldırı yasalarından, işçi düşmanı uygulamalardan başka bir şey görmeyen emekçilerin sermayenin "yabancısı"ndan medet ummaması aklın alacağı bir şey değildir. İşçi ve emekçilerin mücadelesi hem insanca çalışma ve yaşama koşulları hem de ücretli kölelik düzeninden kurtulmak için sermayenin hem "yerlisi"ni hem de "yabancısı"ni hedef almak zorundadır.

Bunları her gün görüyoruz, peki ne anlama geldiğini biliyor muyuz?

Buhar kazanları, sıcak sulu kazanlar, **kızgın yağ kazanları,** buhar jeneratörleri, **hava tankları,** gaz tankları, **tüpler,** hidroforlar, **kompresörler,** bu cihazların test ve kontrollerinin yılda bir kez yapılması ve sonucu kontrol föylerine işlenmesi zorunludur. (Madde 207, 208, 209, 244)

Caraskallar, vinçler, forkliftler, asansörler bu cihazların test ve kontrollerinin yılda 4 kez yapılması ve sonucun kontrol föylerine işlenmesi zorunludur. (Madde 378) (*)

Bu cihazların büyük bir kısmı ile neredeyse birlikte yaşıyoruz. Peki siz bu cihazların hiç kontrol edildiğini gördünüz mü? Ya da bu kontrolleri kim yapıyor?

Evet arkadaşlar hemen her iş cinayetinde bu cihazlar vardır. Ya caraskal kopar yaralanırız, ya kopan vinçler kafamıza düşer ölürüz. Forkliftlerin arasında kalıp can veren ve ezilenlerimizin sayısının azımsanmayacak kadar çok olduğunu biliyorum.

Patlamalardan kaynaklı ölümler ise toplu katliam gibi. Öyle değil mi? Hatırlayanınız var mı kaç patlama olduğunu? Ben hatırlamıyorum, hemen her gün tüp patlar, caraskal kopar, halat boşalır ve buna benzer sayılamayacak kadar çok olay olur.

Kan emiciler kendi yasalarına koymuş oldukları bu maddeleri dahi uygulamıyorlar. Buna rağmen son günlerde işçilere, "tüm iş güvenliği tedbirlerinin alındığı"na ve "iş güvenliği dersi verildiği"ne dair düzmece kağıtlar imzalatıyorlar. İş cinayetlerini önlemek için kılını kıpırdatmayan asalak patronlar, zorla imzalattıkları bu kağıtlar sayesinde kendi yasaları karşısında sorumluluktan kurtulmak istiyorlar. Bizim örgütsüz ve dağınık olmamız, onlara böylesine pervazsız davranma cesareti veriyor.

Tersane işçisi arkadaşlar, bize işimizi yaparken yardımcı olan bu cihazların, bizi katletmesinin tek sorumlusu kan emici patronlardır. Çünkü bu cihazların kontrollerini ve bakımını yaptırmayı "gereksiz külfet" olarak görüyorlar. Onun için de cihazlar çalışamaz hale gelene veya birkaçımızı katledene kadar, ne kontrol ediliyor ne de emekliye ayrılıyor. Yani bizim ölmemiz veya sakat kalmamız onların umrunda değil. Ne de olsa Ahmet sakat kalır veya ölürse Mehmet gelir çalışır.

(*) Kaynak: TMMOB Makine Mühendisleri Odası, İstanbul Şubesi Bülteni, Temmuz 2005

Sınıftan haberler...

Serna ve Seral Tekstil işçileri greve çıktı...

Serna ve Seral Tekstil işçileri düşük ücrete, uzun çalışma saatlerine ve ağır çalışma koşullarına karşı Teksif Sendikası Bakırköy Şubesi'nde örgütlendiler. 130 işçinin çalıştığı işletmede 80 işçi sendikaya üye oldu. Bunun üzerine patron çeşitli baskı yöntemleri uyguladı. Ancak işçilerin kararlı duruşu sayesinde saldırılar püskürtüldü. 16 Nisan günü toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Görüşmenin tıkanmasından dolayı işçiler 16 Eylül tarihinde grev kararı aldılar.

İşçilerin kurduğu grev çadırı polisin azgın saldırısı ile yıkıldı. Çadırlarını savunmaya çalışan işçilerin bir kısmı gözaltına alındı. Buna rağmen işçiler direnmekte kararlı olduklarını söylüyorlar.

Bornova Belediyesi'nde işten atılan işçiler direnişteler...

Bornova Belediyesi'nde Valilik izniyle vizeli olarak çalışırken 12 Eylül günü gerekçe gösterilmeden işten atılan 251 temizlik işçisinin Bornova Belediyesi önünde başlayan eylemi sürüyor. İşçiler sabah 8:00'den akşam 17:00'ye kadar Bornova Belediyesi önünde "İşimizi geri istiyoruz" yazılı dövizlerle toplu olarak bekliyorlar. 27 Eylül günü yaptıkları basın açıklaması ile açlık grevine başladıklarını duyuran işçiler, kazanana kadar mücadele edeceklerini vurguluyorlar.

Zonguldak'ta iş cinayeti...

Zonguldak'ın Gelik Beldesi'nde kaçak olarak işletilen bir maden ocağında 25 Eylül günü yaşanan göçükte 2 işçi öldü, 1 işçi yaralandı. Göçüğün tavan kısmındaki toprak kaymasından kaynaklandığı öğrenildi. Zonguldak'ta kaçak olarak faaliyet gösteren birçok ocakta işçiler sigortasız, iş güvenliğinden yoksun bir şekilde çalışmaktadır. Bu tür ocaklarda sık sık iş cinayetleri yaşanmaktadır.

Çağrımızdır...

Tersane İşçileri Kurultayı için yola çıktık...

"Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!" şiarıyla harekete geçiyoruz



Bir grup tersane işçisi olarak yaşadığımız sorunları tartışmak ve çözüm üretmek amacıyla **Tersane İşçileri Kurultayı** düzenlemek yolunda ilk adımlarımızı atıyoruz. Bunu bir başlangıç olarak değerlendiriyoruz. Bu adım tersane işçileri tarafından sahiplenildiği oranda güçlenecek ve büyüyecektir.

Tersanelerde iş cinayetleri, sigortasız çalıştırma, taşeronlaştırma, düşük ücret, örgütsüzlük, iş güvencesinden yoksunluk, köleci iş yasaları, ağır ve sağlıksız çalışma koşullarının yoğun olarak yaşandığını görüyoruz. Zaman zaman yapılan eylemlerle tepkimizi gösteriyoruz. En son 16 Haziran'da binlerce işçi arkadaşla tepkimizi gösterdik. Ancak bu eylemi daha ileriye taşıyamadık.

Bugün iş cinayetleri en yakıcı sorunlarımızın başında gelmektedir. Hemen her gün yaşananlar artık "seri cinayet"ler boyutuna ulaşmıştır. Tersane işçileri olarak ölüm sıramızı bekler hale getirildik. Artık sadece "ölümle" sonuçlanan kazaları konuşur olduk. Oysa sakat kalıp aylarca yatakta yatan o kadar çok işçi arkadaşımız var ki... Bu sorunlar gündemimize dahi gelmiyor. Öte yandan tepkimizden korkan kan emici tersane patronları bu cinayetleri saklamak için yoğun çaba harcıyorlar. Yaşanan kazaların duyulmasını dahi engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Sigortasız çalışma, eksik prim yatırma biz işçiler tarafından dahi kanıksanmış durumda. Çoğu zaman sigortayı sormuyoruz bile. Asalak patronlar sigorta primlerimizi, bırakalım gerçek ücret üzerinden, asgari ücret üzerinden yatırmayı dahi yük sayıyorlar. Tersanelerde işçilerin %60'a yakını kaçak çalışıyor. Tersane patronları sadece işçilerin girişlerini yapıp kasada bekletiyorlar. Böylece olası iş cinayetlerinde ya da ölümden beter sakatlanmalara karşı kendilerini "yasal güvence" altına alıyorlar. "Yasal güvence" altında olan patronlar, cinayet işlemeyi "olağan" hale getirmiş durumdalar.

Yemek, tuvalet, duş ve soyunma dolapları gibi ihtiyaçlarımız ise tamamen Ortaçağ görüntüsü veriyor. Çoğu tersanede yemeklerin yenilecek kalitede olmadığı açık. Yemekhaneler ise bir başka sorun; pislik içinde yüzen 5-10 bardaktan yüzlerce işçinin su içtiği bir durum sözkonusu. Yemekhaneleri bu kadar berbat olan yerlerin tuvaletleri için ayrıca söz söylemek gereksiz.

Bizlerin temizlenme yeri olarak kullandığımız tuvaletler pislik yuvası. Lavabolarda sabun bulmak şansa kalmış durumda. Lavabolarında sabun dahi bulunmayan bir işyerinde duş beklemek ise sadece hayal.

Bir-iki tersane dışında soyunma dolabından yoksunuz. Yağın, kirin, pasın, tozun çamurun içinde karın, yağmurun altında soyunmaktayız. Kimimiz gemi kuytuluğunda, kimimiz atölyelerin izbe köşelerinde soyunuyoruz. Asalak patronlar soyunma dolaplarını bile bizlere çok görüyorlar.

Tulum ve iş güvenlik gereçleri ise sadece öldükten sonra vücudumuza geçirilen nesneler konumunda. Şunu belirtmek gerekiyor ki, hepimiz işe girmek için imzaladığımız kağıtlarda bunları aldığımızı "taahhüt" ediyoruz, ama bu nesneleri gördüğümüz söylenemez.

Servislere gelince... Yok denecek kadar az işçinin ulaşabildiği bir imkan durumunda.

Asıl sorun bu onur kırıcı koşulları bize reva gören asalak patronlara karşı sesimizi çıkarmayışımız, cehennem koşullarını kabullenmemizdir.

Tüm bunlara örgütsüz ve dağınık olduğumuz için katlanmak zorunda kalıyoruz. Tersanelerin kan emici patronlar GİSBİR'de örgütlenmiş durumdalar. Biz işçileri nasıl daha fazla sömüreceklerinin hesabını yapıyorlar. Biz işçiler ise yanımızdaki arkadaşımıza dahi güven duymadığımızdan dağınız.

Tersane İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

olarak artık bu gidişe "dur" diyebilmek için öncelikle kendi dağınıklığımıza ve örgütsüzlüğümüze son vermek gerektiğini düşünüyoruz.

Bizim gibi düşünen her tersane işçisi arkadaşımızı Kurultay'a destek olmaya, bizimle birlikte bu adımı atmaya, tartışmalarda taraf olmaya ve birlikte karar almaya çağırıyoruz.

Kurultay havzadaki öncü, ilerici işçileri biraraya getirecek, sorunlarımızı çözmek doğrultusunda mücadelenin önünü açmaya hizmet edecektir.

Artık elimizi taşın altına koymanın zamanıdır.

Yakınmayacağız, hakkımızı almak için ileri çıkacağız. Birleşerek, örgütlenerek, mücadele ederek kazanacağız!

Tersane işçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Erdemir sermayeye peşkeş çekildi

Erdemir Demir Çelik Fabrikası'nın ihalesi yapıldı, ihale OYAK'ta kaldı. Özelleştirmelerde işletmeyi satın alan şirketin yabancı mı yoksa yerli mi olduğunun bir önemi bulunmuyor. Çünkü özelleştirme işsizleştirme, köleliştirme, kazanılmış sosyal hakların gaspı anlamına gelmektedir. Özelleştirme kamu kaynaklarının yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekilmesi, onlara yeni pazar alanları açılmasıdır. Özelleştirme eğitim, sağlık, ulaşım, iletişim gibi kamu hizmetinden yararlanan işçi ve emekçilerin bu hizmetleri daha pahalıya alması demektir.

Özelleştirmeye karşı çıkarken sadece bir işletmenin satışı olarak bakmamak gerekiyor. Kölelik yasaları gibi işçi düşmanı birçok yasaya karşı mücadele ile özelleştirmelere karşı mücadeleyi birleştirmek gerekiyor.

İstanbul Tersanesi'nde iş cinayeti!

Tersanelerde iş cinayetleri bitmek bilmiyor. 1 Ekim günü sabaha karşı denize düşerek boğulan Hüseyin Çotur yeni bir cinayetin kurbanı oldu. İstanbul Tersanesi'nde, Şahinler Raspa adlı firmada çalışan Çotur 24 saat çalışmaya zorlandı. Çalışma saati 20'yi bulduğunda denize düştü. Ağır çalışma koşulları yetmiyormuş gibi bir de ölene kadar mesai dayatması son günlerde tersanelerde uygulanmaya başlamış durumda.

Üç işçinin yapacağı işi bir işçiye yaptırarak daha fazla işçi almak is emeyen kan emiciler, hepimizin kanlarını içmeye adeta yemin etmişler. Bu arada işçilikten gelerek sınıf atlama telaşı içinde olan aşeronlar ise çanaklarını yaladıkları patronların pis işlerini görmek için canla başla çalışıyorlar.

Her cinayet biz işçileri biraz daha insanlığımızdan uzaklaştırıyor sanki. Patronların baskısına boyun eğiyor, artık cinayetleri çevremize dahi haber vermekten uzak durabiliyoruz. Kan emicilerin "ses çıkarmayın, kimseye söylemeyin" sözlerine riayet eder duruma geliyoruz. Yanıbaşımızda ölen işçi arkadaşımızın cenazesine dahi sahip çıkmaz oluyoruz. Suçun biz işçilerde olduğuna o kadar inanmışız ki, kendimizi kandırmak için senaryolar dahi uydurabiliyoruz.

Torgem'de Haziran ayında meydana gelen patlamayı hepim z hatırlarız. O gün akşam tesadüfen Torgem'de çalışan bir işçi ile aynı dolmuşta idik. İşçi yanındaki arkadaşına olayı anlatırken olayın öğle yemeğine giderken açık bırakılan oksijen tüpünden meydana geldiğini söyledi. Olayın nasıl olduğunu öğrenemediğim için karşılık veremedim. A a sonradan düşününce olayın saat 5 civarında olduğunu, öğlen açık unutulan oksijenin neden yemek sonrası patlamadığını merak ettim. Ayrıca 6-7 kişinin olduğu bir yerde hiç kimse saatlerce ateş yakmasa dahi (bunun imkansız olduğunu hepimiz biliyoruz) burunları koku da mı almadı?

Bu cinayetlerden dolayı işçileri sorumlu gören veya "takdiri ilahi" olarak değerlendiren pek çok işçiye rastlamak mümkündür. Ama asıl suçlular gözümüzün önündeyken onları aklamamız anlaşılamaz. İş cinayetine kurban gitme sırasını bekleyen işçilerin, mesai arkadaşlarının katillerini mazur göstermesi kabul edilemez.

Bu cinayet ne ilktir, ne de son olacaktır. Bunu hepimiz biliyoruz. Bu cinayetleri sonlandırmak, çeşitli bahanelerin arkasına sığınmakla olmaz. Bu cinayetlerin sorumlusu, gözünü kâr hırsı bürüyen patronlardır. Onun için suçu kendimizde veya yanımızdaki arkadaşımızda aramayı bırakalım. "Ben ne yapabilirim ki" gibi sızlanmalara pabuç bırakmayalım. Bu cinayetleri durduracak olan biz işçilerin örgütlü mücadelesidir.

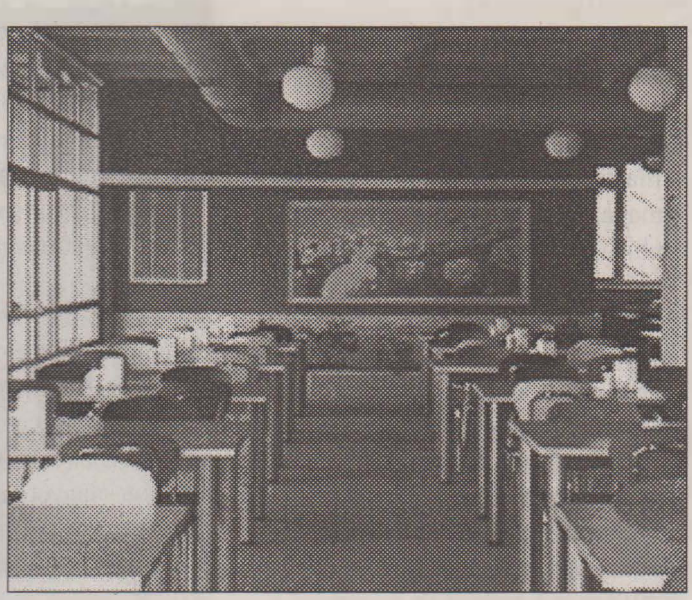
Tersane işçileri olarak yaşadığımız sorunlara çözüm üretebilmek için Aralık ayında **Tersane İşçileri Kurultayı** yapılacak. Bugün tersane işçileri ilk adımı atarak kurultay çalışmasına katılmalıdır. Gücümüzü birleştirmek için harekete geçmelidir. Başta yaşama hakkımız olmak üzere, tüm haklarımızı kazanabilmek için örgütlü mücadeleye.

İnsanın yiyebileceği bir yemek ve temiz bir yemekhane!

Biz tersane işçilerinin o kadar çok sorunu var ki... Çalışabilmek için harcadığımız enerjiyi geri almamız gerekiyor. Bu da günün belli saatlerinde yediğimiz yemekle mümkün oluyor. Aslında "işçi sağlığı ve iş güvenliği" tüzüğü nasıl bir ortamda yemek yenmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Peki bu kurallara tersanelerin kaçı uyuyor? En iyi ihtimalle üç-beş tersane, ki bunların da tam uyduğu söylenemez. Çünkü bu tersanelerde çalışanların bir kısmı anlaşmaları olmadığından dolayı yemeklerini farklı yerlerde yemek zorunda kalıyorlar.

Gemsan buna bir örnek. Gerçi şimdi değişiklikler yapıldığı söyleniyor ama bu ne kadar gerçeği yansıtmaktadır bilemiyorum.

Herşeyden önce lavabolarda su az akıyor. Bu kadar suyla temizlenebilmek imkansız. Öte yandan temizlenmek için sabun yok. Yemekhane yok. Bir odayı yemekhaneye çevirdiler. Masalara konulan bardak kapanın elinde. 20 bardakla nere eyse 500-600 işçi su içiyor. Bu tablo sadece Gemsan'da değil genel olarak tüm tersanelerde yaşanıyor.



Bir tersane işçisi olarak bulunduğumuz her tersanede "işçi sağlığı ve iş güvenliği" tüzüğü hükümlerini uygulatmak için örgütlenelim. İnsan gibi yaşamak ve çalışmak için mücadele edelim.

Yemek yeri:

Yemek aralığının eve gidip gelmeye elverişli olmayışı, işyerinin meskun mahallerden uzak oluşu, vasıta yetersizliği veya yokluğu veya benzeri sebeplerle yemeklerini işyerinde yemek zorunda olan işçiler için, işverence rahat yemek yenebilecek nitelik ve genişlikte bir yemek yeri sağlanacaktır.

Bu yemek yeri;

1) İşyerinden tamamen ayrılmış, soyunma yerleri ve lavabolara yakın bir yerde yapılacaktır.

2) Temiz, aydınlık, havadar, mevsimine göre iyice ısıtılabilecek, yerler kolayca temizlenecek nitelikte olacak, taban bol su ile yıkanacak şekilde su geçirmez malzemeden yapılacak, duvarlar kolayca silinecek ve yıkanabilecek özellikte olacaktır.

3) Yemek masaları yeter sayıda, kolay silinen ve temizlenen malzeme ile kaplı olacaktır. Masalarda oturmak için, sıra yerine sandalye tercih edilecek ve yeteri kadar sürahi, bardak ve içilecek su bulundurulacaktır.

4) İşveren tarafından yemek verilmeyen yerlerde yemek yerlerinde işçilerin kendi yemeklerini ısıtabilmeleri ve koruyabilmeleri için özel bir yer ayrılacak, gerekli malzeme bulundurulacaktır.

5) İşyerlerinde daha uygun bir yer yoksa, yemek saatleri dışın a dinlenmek, meşrubat ihtiyaçlarını karşılamak ve sigara içmek için, yemek yerlerinden faydalanılacak ve bunun için gerekli malzeme bulundurulacaktır.

(İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tüzüğü Madde: 36)

Yemek yeri:

İşçilerin çalıştıkları yerlerde ve işbaşında yemek yemeleri yasaktır. Ancak işin gereği olarak, işinin başından ayrılamayan işçiler ile ayrıca yemek yerleri ayrılmamış bulunan işyerlerindeki işçilerden hava muhalefeti gibi olağanüstü bir sebeple veya kişisel bir özre dayanarak işyerlerinde kalanlar; o işyerinde yapılan işin toz, duman, gaz çıkması gibi sağlığa zararlı olmaması şartıyla bu hükmün dışındadır.

(İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tüzüğü Madde: 37)

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Sermaye sınıfının saldırılarına karşı ortak bir karşı koyuş yaratılamazsa eğer, yeni saldıra maruz kalacağız. Onun içindir ki gücümüzü bir an önce birleştirip, kendi öz örgütlülüklerimizi yaratmak zorundayız.

Arkadaşlar, örgütlenmek deyince aklınıza ne geliyor, bilmiyorum ama benim aklıma birçok şey geliyor. İş cinayetlerinin bir nebze de olsa önüne geçebileceğimiz geliyor. Sigortalarımızın yatırılması, ücretlerin düzenli ödenmesi, çalışma saatlerinin kısaltılması geliyor. Taşeron uygulamasının kalkması, yevmiye usulü çalışmanın son bulması ve sayamadığım daha birçok hakkımızın kazanılması geliyor.

Patronların kendi mallarına nasıl değer verdiğini biliyoruz. Biz işçilerin onlar için hiçbir anlam ifade etmediğini de biliyoruz. Çünkü bizler, yerine yenisi her an bulunabilen değersiz bir parçayız.

Sizlere bir olay anlatmak istiyorum. Gemsan Tersanesi'nde tamir gemisinde çalışıyordum. Her gemide olduğu gibi burada da tüm malzemeler dağınık bir vaziyette duruyordu. İşçilerin gemiye çıktıkları yerde çalışıyordum. Her gün gemiye çıkıp işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol eden tersane genel müdürü ne hikmetse o gün çıktığında gemide iş güvenliği yapan işçi arkadaşlara bağırmaya başladı. Kabloların neden dağınık olduğunu sorarak "böyle kablo mu çekilir" dedi.

Ben de bir yandan "adam doğru söylüyor, iş disiplinine uymak gerekir" diye düşünürken diğer yandan "bizleri düşünüyor, hani birimizi elektrik çarpar ölürüz, birimizin ayağı takılır düşer" bunları hesap ediyor diye düşünüyordum. Derken birden tekrar bağırmaya başladı. Asıl niyetinin ne olduğu anlaşılmıştı. "Birazdan armatörler gelecek, kaptan gelecek, espektör gelecek, çabuk bunları toparlayın" dedi ve çekti gitti. Düşündüklerimin boş bir hayal olduğunu, işçilere hiçbir şekilde değer biçilmediğini daha iyi anladım. Yani bu asalak patronların tek düşündüğü daha çok kârdı.

Bu nedenle örgütlenerek bu asalakların karşısına tek bir yumruk gibi çıkmaktan başka kurtuluş yolu yoktur.

Bizler çeşitli tersanelerde çalışan işçiler olarak, Aralık ayında bir kurultay düzenlemeyi hedefliyoruz. Örgütlenme sorunlarını tartışacağımız, bu sorunların çözümü için adım atacağımız bir kurultayı öncü işçilerle birlikte örgütlemek amacımız. Bu sömürü ve kölelik koşullarını bir nebze olsun dizginleyebilmek için tüm işçi arkadaşları kurultaya sahip çıkmaya çağırıyorum.

İşçi sınıfı örgütlüyse herşeydir, örgütsüzse hiçbir şeydir!

Gemsan Tersanesi'nden bir işçi

Çiçek patronları bizlere sabunu dahi çok görüyor!

Çiçek Tersanesi'nde aylardır sabunun olması gereken yerde nasihat yeralıyor. "Sabunlukları kırmayalım, onları biz kullanıyoruz" gibi bizimle alay eden bir yazı. Oysa ortada ne sabunluk var, ne de kullanılacak sabun. Bazı işçi arkadaşlarımız sabunluklarda sabun bulunmadığı için kırmış. Doğru mu yapmış derseniz, bence sabunlukları kırana kadar patronların kafasını kırmayı düşünsek daha iyi ederiz. Biz işçilere vermiş oldukları değerin ifadesi aslında bu; "sen bir sabuna dahi layık değilsin".

Peki arkadaşlar sabun gibi çok kolay temin edilebilecek ama sağlığımız açısından önemli olan hakkımızı nasıl kazanacağız. Yoksa ellerimizi kedi, köpek gibi yalayarak mı temizleyeceğiz. Çoğunuzun kedi, köpek sözüne kızdığını biliyorum. Diyeceksiniz ki "bizleri hayvan yerine koyuyorsun". Ben de bir Çiçek Tersanesi işçisi olarak kendimi öyle hissediyorum.

Arkadaşlar tersane patronlarının bize verdiği değeri düşünün, biz dev gemileri hep beraber denize indirmiyor muyuz? Hepimiz biliyoruz PULİ'yi 45 milyon dolara sattığını ve ikizi olan PULİ'ninse aynı değerde olduğunu. Öte yandan kuru havuzda bir tane, bir tane de uzakta gemi yapımına başlanmış durumda. Tüm bunları yaratan biz işçilerin elleri emek gücüdür.

İşçi arkadaşlar, yarından tezi yok sabun sorununun çözümünü dillendirelim. Eğer çözmeye yanaşmazlar ise sabunlukları kafalarında kıralım. Sabunluk yoksa lavaboları kafalarına atalım. Ama tüm bunlardan daha etkili olacak olan iş durdurmaktır! Çok değil sadece yarım saat çalışmayalım sorunun nasıl çözüldüğünü göreceğiz. Patronlar bizim tek silahımızdan korkarlar ve çekinirler; o da üretimden gelen gücümüzdür. Bunu kullanmaya başladığımızda bizler de gücümüzü göreceğiz.

Çiçek Tersanesi'nden bir işçi

BİLSEM Kİ

Bu ayaklar benden hesap soracak,
Bir düşüncenin peşinde dolaştırdım
Sokak sokak.
Bu baş, bu eğilmez başta öyle...
Bazı sarhoş, bazı yorgun
Her zaman bir yastığa hasret!
Bu ciğer de hesap soracak,
Esirgedim, güneşini, havasını.
Bu ağız, bu dişler, bu mide...
Ne ikram edebildim ki bol keseden!
Bu bilekler de hesap soracak,
Göz yumdum çektikleri eziyete.
Bilsem ki kimsenin parmağı yok
Bu sürüp giden işkencede;
Kılım bile kıpırdamadan bir sabah
Çekerdim darağacına kendimi,
Bilsem ki suç bende!..

Rıfat Ilgaz



Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 253 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Ekim 2005 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST